

Beste broeders in het parochie-priesterschap,

De internationale bijeenkomst "Parochiepriesters voor de synode" en de dialoog met allen die eraan hebben deelgenomen, bieden mij de gelegenheid om te bidden voor alle parochiepriesters over de hele wereld. Tot u allen richt ik mij, in grote genegenheid, met deze woorden.

Het is zo vanzelfsprekend dat het bijna banaal klinkt, maar dat maakt het niet minder waar: de Kerk zou niet vooruit kunnen gaan zonder uw toewijding en uw pastorale dienst. Daarom wil ik eerst mijn dankbaarheid en waardering uitspreken voor het edelmoedige werk dat u elke dag doet, door zaden van het Evangelie te zaaien in elke soort grond (vgl. *Marc. 4, 1-25*).

Zoals u ervaart in deze dagen van samen delen, bevinden de parochies waarin u uw ambt uitoefent zich in zeer verschillende contexten: ze bestaan aan de rand van zeer grote steden – deze kende ik uit directe persoonlijke ervaring in Buenos Aires – tot in dunbevolkte gebieden ter grootte van uitgestrekte provincies. Ze variëren van die in stadscentra van veel Europese landen, waar oude basilieken slinkende en vergrijzende gemeenschappen huisvesten, tot die waar men viert onder de takken van een grote boom en waar het gezang van vogels zich vermengt met de stemmen van vele kinderen.

De parochiepriesters zijn zich hiervan terdege bewust. Zij kennen het leven van Gods volk van binnenuit: haar vermoeidheden en haar vreugden, haar noden en rijkdommen. Daarom heeft een synodale Kerk haar parochiepriesters nodig. Zonder hen zullen we nooit in staat zijn te leren hoe we samen op weg kunnen gaan en hoe we gestalte kunnen geven aan de weg van de synodaliteit, "de weg die God verwacht van de Kerk van het derde millennium".[1]

We zullen nooit een synodale en missionaire Kerk worden, als de parochiegemeenschappen niet alle gedoopten laten participeren in die éne missie: het evangelie te verkondigen als karakteristieke eigenschap van hun leven. Als parochies niet synodaal en missionair zijn, zal de Kerk dat ook niet zijn.

Het syntheseverslag van de eerste zitting van de zestiende Gewone Algemene Vergadering van de Bisschoppensynode is in dit opzicht zeer duidelijk. Parochies zijn, te beginnen met hun structuren en de organisatie van het parochieleven, geroepen om zichzelf te zien "in de eerste plaats als dienstbaar aan de zending die de gelovigen vervullen in het midden van de samenleving, in het gezinsleven en op het werk, zonder zich uitsluitend te concentreren op hun eigen activiteiten en hun organisatorische behoeften" (8.1). Parochiegemeenschappen moeten steeds meer plaatsen worden van waaruit de gedoopten als missionaire leerlingen vertrekken en waarheen zij vol vreugde terugkeren om de wonderen te delen die de Heer door hun getuigenis heeft verricht (vgl. *Lc. 10,17*).

Als herders zijn wij geroepen om in dit proces de gemeenschappen die wij dienen te begeleiden en ons tegelijkertijd met gebed, onderscheidingsvermogen en apostolische ijver in te zetten, om ervoor te zorgen dat ons ambt is aangepast aan de behoeften van een synodale en missionaire Kerk. Deze uitdaging geldt de paus, de bisschoppen en de Romeinse Curie, en ook u, parochiepriesters. Hij die ons geroepen en gewijd heeft vraagt ons vandaag om te luisteren naar de stem van zijn Geest en om in die richting verder te gaan die Hij ons wijst. Van één ding kunnen we zeker zijn: het zal ons nooit ontbreken aan zijn genade. Al voortgaande langs deze weg zullen we ook ontdekken hoe we onze bediening kunnen bevrijden van de dingen die ons uitputten en de meest authentieke kern ervan herontdekken, de verkondiging van Gods woord en het samenkomen van de gemeenschap voor het breken van het Brood.

Ik moedig u dan ook aan om deze roeping van de Heer te aanvaarden, om als parochiepriesters bouwers te zijn van een synodale en missionaire Kerk en u enthousiast op weg te begeven voor het bereiken van dit doel. Daartoe zou ik drie suggesties willen formuleren, die zouden kunnen helpen om uw levensstijl en activiteiten als herders te inspireren.

1. Ik vraag u allereerst om *uw specifieke charisma steeds meer in dienst te stellen van de veelvoudigheid van de door de Geest in het volk van God uitgezaaide gaven*. Het is dringend noodzakelijk om "met de geloofszin de vele en gevarieerde charismatische gaven die aan de leken zijn toevertrouwd te ontdekken, te bemoedigen en te waarderen, of ze nu van een nederige of meer verheven vorm zijn" (Tweede Vaticaans Concilie, Decreet over het ambt en het leven van de priesters *Presbyterorum Ordinis*, 9). Zij zijn onmisbaar voor het evangeliseren van de verschillende menselijke situaties en contexten. Ik ben ervan overtuigd dat u op deze manier vele verborgen schatten aan het licht zult brengen en u zich minder alleen zult voelen in de veeleisende taak van evangelisatie. Jullie zullen de vreugde ervaren om ware vaders te zijn, die anderen niet domineren, maar in hen, zowel mannen als vrouwen, grote en kostbare mogelijkheden naar boven halen.

2. Met heel mijn hart stel ik voor dat u *de kunst van de gemeenschappelijke onderscheiding aanleert en beoefent*, waarbij u voor dit doel de methode van "gesprek in de Geest" gebruikt, die ons zeer heeft geholpen op de synodale weg en in de werkzaamheden van de synodale vergadering zelf. Ik ben er zeker van dat u er veel goede vruchten van zult plukken, niet alleen op het gebied van gemeenschapsstructuren zoals pastorale parochieraden, maar ook op vele andere gebieden. Zoals het Syntheserapport duidelijk maakt, is de onderscheiding een sleutelement in de pastorale activiteit van een synodale Kerk: "Het is belangrijk dat de praktijk van onderscheiding ook wordt uitgeoefend in het pastoraat, op een manier die is aangepast aan verschillende contexten, om licht te brengen in de concreetheid van het kerkelijk leven. Dit zal helpen om de charisma's die in de gemeenschap aanwezig zijn beter te herkennen, om de verschillende verantwoordelijkheden en ambten verstandig te verdelen en om in het licht van de Geest pastorale projecten te plannen die verder gaan dan alleen het simpele organiseren van activiteiten" (2.1).

3. Ten slotte zou ik u willen aansporen om *alles wat u doet te baseren op een geest van delen en broederlijkheid onder elkaar en met uw bisschoppen*. Dit is iets dat krachtig naar voren kwam uit de Internationale Conferentie voor de Permanente Vorming van Priesters, met als thema: "Wakkert de gave van God die u bezit aan" (naar 2 Tim. 1,6), die afgelopen februari hier in Rome plaatsvond, met meer dan 800 bisschoppen, priesters, godgewijden en

leken, mannen en vrouwen, die zich hier mee bezighouden en zo'n 80 landen vertegenwoordigden. We kunnen geen authentieke vaders zijn als we niet eerst zonen en broers zijn. En we kunnen geen gemeenschap en deelname aan de gemeenschappen die aan onze zorg zijn toevertrouwd bevorderen, tenzij we vóór alles gemeenschap onder elkaar beleven. Ik ben me er terdege van bewust dat, te midden van de voortdurende roep van onze pastorale verantwoordelijkheden, deze inzet misschien op alleen maar nóg méér taken of zelfs tijdverspilling lijkt, maar het tegendeel is waar: alleen op deze manier zullen we geloofwaardig zijn en zullen onze activiteiten niet leiden tot het uit elkaar vallen van wat anderen al hebben opgebouwd.

Het is niet alleen de synodale en missionaire Kerk die parochiepriesters nodig heeft, maar ook het lopende proces van de synode 2021-2024, "Voor een synodale Kerk: gemeenschap, participatie, missie", met het oog op de tweede zitting van de zestiende Gewone Algemene Vergadering van de Bisschoppensynode, die in de komende maand oktober zal plaatsvinden. Om ons daarop voor te bereiden, moeten we uw stem horen.

Daarom nodig ik degenen die hebben deelgenomen aan de internationale bijeenkomst "Parochiepriesters voor de synode" uit om missionarissen van synodaliteit te zijn, ook onder elkaar met uw collega-parochiepriesters, en zodra u naar huis teruggekeerd bent, aan te zetten tot reflectie op de vernieuwing van het ambt van parochiepriesters, en dit met een synodale en missionaire mentaliteit. Zo stelt u het Algemeen Secretariaat van de Synode in staat uw onderscheidende bijdragen te verzamelen met het oog op de voorbereiding van het *Instrumentum Laboris*. Het doel van de huidige Internationale Ontmoeting was om naar de parochiepriesters te luisteren, maar dat kan vandaag niet worden afgerond: we moeten van u blijven horen.

Beste broeders, ik sta jullie terzijde in dit proces, waaraan ik zelf deelneem. Ik zegen jullie allen van harte, en op mijn beurt heb ik behoefte aan jullie nabijheid en de steun van jullie gebeden. Laten we ons toevertrouwen aan de Heilige Maagd Maria *Hodegetria*, Onze-Lieve-Vrouw van de Weg. Ze wijst ons de weg; ze leidt ons naar de Weg, de Waarheid en het Leven.

Rome, Sint-Jan van Lateranen, 2 mei 2024,

Franciscus

1] Toespraak bij de herdenking van de vijftigste verjaardag van de instelling van de bisschoppensynode, 17 oktober 2015.